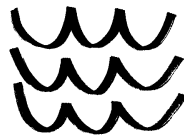

Kun lykkelige ved stranden

(Fra tid til anden)

af

Kenneth Maximilian Geneser

Kun lykkelige ved stranden

(Fra tid til anden)

af
Kenneth Maximilian Geneser

NET-BOG-KLUBBEN

ISBN 87-90733-50-9
Copyright Kenneth Maximilian Geneser
år: 2000
Server: Cybercity
Tryk: Levison+Johnsen+Johnsen a/s

Advarsel: Enhver erhvervsmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsfulgt med krav om erstatning.

Antal sider: 51

Notabene

Net-Bog-Klubbens bøger er alle fremstillede efter den såkaldte print-on-demand teknik.

Den består i, at trykning og indbinding foregår i samme proces.

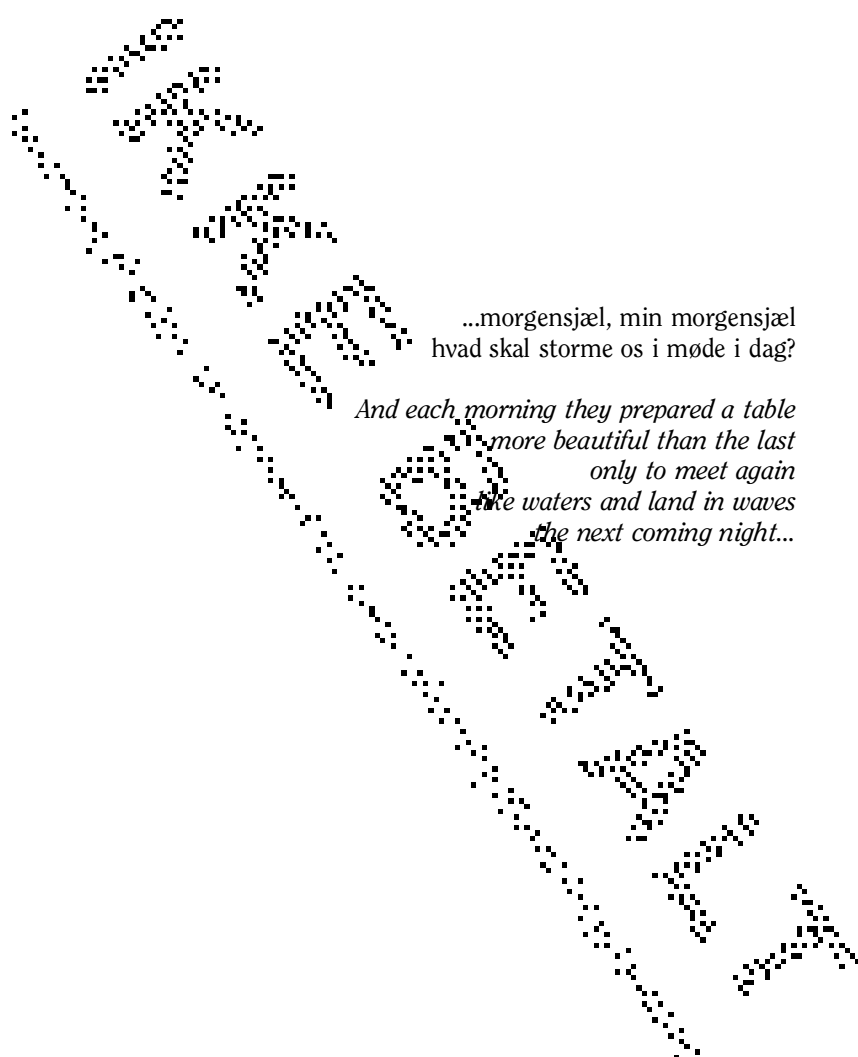
Endvidere stiller teknikken begrænsninger for papirtykkelse til at trykke på og papir til indbinding.

Desværre er det nødvendigt at acceptere disse begrænsninger. De skyldes, at der ikke trykkes flere bøger end der bestilles.

Forfatterne ville stå overfor helt andre krav til investeringer, hvis læserne ikke kan se bort fra disse skønhedsfejl og koncentrere sig om indholdet.

FOR
OFFICIAL
USE
ONLY

...morgensjæl, min morgensjæl
hvad skal storme os i møde i dag?

*And each morning they prepared a table
more beautiful than the last
only to meet again
the waters and land in waves
the next coming night...*

FOR
OFFICIAL
USE
ONLY

Vårld.

...beviserne er i stenene, i jorden, i bølger..

Du er aldrig den samme
aldrig det samme sted
uanset om rummene ligner hinanden
uanset gaderne eller byernes navne.
Du er en anden
som en årstid - er en anden
altid ny.

Og hver morgen strækker jorden sig bort
under dig
og bliver til nye lande og kontinenter.
Og hver morgen tager det tid
før det hele giver mening.
Verden er en anden
som en årstid - er den en anden.

Og hver morgen glemmer du hvor du er
og hver morgen husker du hvor du er.

...og hver morgen strækker jorden sig bort
under dig.
Du, som aldrig er den samme
aldrig det samme sted
uanset rummene
uanset havet eller markerne
uanset byens navn
er du en anden.

Det sker du tager en sten i din hånd.
Du, som aldrig er den samme
aldrig det samme sted.
Altid vil der komme nogen efter dig
som der har været nogen før dig.
Beviserne er i stenene, i jorden, i bølgerne
og din elskedes øjne
...som en årstid
er de altid nye.

Savn.

Langs ryggen af dit vågne liv
er savnets nærhed.

I nærheden af dine hænder
er jeg tegnet på tøven.

Så lille
at jeg får lov at gå med.

I det du rækker efter
er jeg et øjeblikstiden.

Bag dine bevægelers formål
bag formålet af dine døgnbevægelighed.

I timernes slør
er jeg din gåde.

Og tæt ved dine nætters kind
som søvnens susen.

Er jeg måske en tåre
løsnet fra dit øje.

I nattens løb
ligger i dit ansigts læ.

Engle. Aften. 18.00. (Ponte Angelo). Rom.

Englebegrebet er et frihedsbegreb.

Eftermiddagens klare lys fejer ned bagfra Peterskirkens enorme kuppel, over piazza S. Pietro, og videre ned over via della Conciliazione.

Genskeret skøjter over Tiberens lyse, støv-jade-grønne og helt uigen-nemsligtige flodvand, som strækker sig i en bred, slynget kanal, fuld af strømvrivler, ind gennem byens stenbelagte fundament. Ved siden af broen går trapper ned til et bredt plateau. En slags kaj, en flodbred af sten, med gamle jernringe i de høje mure, som adskiller floden fra byen.

Jernringene tjener som fortøjningsplade for småbåde og mindre skibe (men det sker ikke længere).

Dernede, under broerne, tæt ved flodens kraftige strøm, høres kun en fjern buldren fra byen ovenover.

Ponte Angelo er betegnet med sin himmelske bevægelse, i form af bevingede skikkelser. Byen er betegnet med sin aktivitet, i form af heftig bilisme og et mylder af mennesker. Floden er betegnet med sit fodboldbane-brede løb af massive vandmasser.

Alt dette holdt sammen af sten, mudder, cement, jern og glas, i en stadig fortløbende konstruktion af tidsaldré, som bygges ovenpå hinanden, ind i hinanden, og ved siden af hinanden. Betegnende alle historiens epoker, og ender i nutiden, med romernes overdådige væld af altaner og terrasser - om så det er på mindre plads end et skrivebord - fejret med et livgivende brus af potteplanter.

Der står seks engle på hver side af Ponte Angelo. En trettenende knejses øverst oppe på kejser Hadrians monstrøse gravmonument Castel S. Angelo. Den trettenende engel er i færd med at stikke sit lange, spidse sværd tilbage i skeden, efter en stor pestepidemi.

Findes englebegrebet stadig?

Bilismen i Rom er en tung og vedholden sag. Som Venedig knæler i vand, knæler Rom i bilisme.

Romerne tromler afsted i alle døgnets timer, med deres biler, busser, sporvogne og scootere. Ind og ud gennem den gamle metropols kunstskatte. Gennem søjlegange, over pladser, mellem søjlestumper, langs renessansens højdende husmure, middelalderruiner og en sand stormflod af fontæner, med skulpturer i alle tænkelige positioner, som fanger lyset og overspøjes med vand i den gentagende drøm om den gamle verden.

...hvor guder inkarneres i menneskers skikkelser efter behag.

I dette bevægelige, trafikerede væv af myter, fødes kulturen igen og igen.

Lag på lag.

...den Spanske trappe på via del Babuino, en byldt med japanere og sortklædte unge...

...de tømmer modeforretningerne for sko, tøj og tasker.

De taler et blandet europæisk...

...jeg er helt stille under broen - ved det grønne vand

er jeg helt stille...

Klanghud.

Helt
på bunden af din kvindehand
søgte jeg efter et ord - et begreb; berøring
og fandt mit navn
bag din stemme.

...jeg varmes, når jeg høre dig. Jeg indrømmer...

Stemmen bærer billeder med sig, langt indefra
langt indefra - stemmen.

Fra stemmens eget, brede land
med vinde og vejrskift
råben og kalden og hvisken og latter
Hviskende sig selv til live, langt indefra
langt indefra - stemmen.

...delvis utydelig, sitrende form. Genkendelse.

Spyt, luft, blod, vibrerer.
Skaber hukommelse.
Døgnets tonefald.

Når du sådan siger; vi ses kære
...kan jeg gå en hel dag
hyllet i din hud af klang.

Nattergalens søn.

Fra denne nye jord
hvor alle slags væsner
i vinterens løb
er trukket gennem:

Skærer grønne kiler som live
i en muggen kuffert
og stikker frem deres kulørte
udlængselsblomster.

Hjertet er en rejsendes hjerte
altid på vej, altid borte, kaldende
fra et fjernt sted
...sig selv til live.

Glittersund.

En dyb søget og garvet hemmelighed
er jordens en.

Letter og ligget i furer
i riller og reger.

Når jorden ridses åben på ny
modtagelig.

...som at vandre over himlen
Hovedet nedad.

Med et stort blad sølebet stål i hånden
Tegne i jorden, helt dernede.

...krydderduft af elskov...

Ved Glittersundets blanke kyst
Hvor de stille og svimle bor.

Taxa (mod byen).

Ingen ridser i lakken, på Hypnos brede biler.
Kører, hånt om det hele, på lånt tid.
Sagte, tikkende vogne, med et indre af offentlig plys.

Ingen ridser i lakken, på de brede tanker.
Duver er smule i afsættet, i spjettet, i vinden, i rummet.
Skydes fredfuldt ud, til lyden af velsmurte stempler.

...mangfoldige og forskellige, af tilværelsens piloter...

Manhattan. Morgen. 8.00. N.Y.C.

Et gummidække af hjul. Kofanger mod kofanger. Morgentrafikken på Manhattan.

Et ocean. Bølger, tågehorn, sirener, der skulper, bølger, skifter i hvirvler, surrer, bruser inden i sig selv, omkring sig selv, omsluttende, glidende, forvredet.

'Dette er ingen by, det er et ocean,' var min første tanke. Et skulpende, susende ocean af navnløse retninger og retningers navne, reklamer, tilbud, påbud, information, flydende plantager af tegn og skilte, spejlbilleders flugt over forretningsruder, lovende parabler, navnløse ansigter, koder, udtryk, som kastes ind og ud, i et glidende, vuggende ocean af daglige fortællinger om livets gang og undergang.

Et vildt, støjende ocean af kulturens brudstykker, vraggoods, menneskelige brudstykker, fragmenter af minder, endnu andre koder - koder til alle de flydende rum, som bobler i hvirvler ind og ud, rundt og rundt, frem og tilbage.

Menneskers historier om dem selv, fortalt af dem selv, i et frygtindgydende tempo, nede imellem deres egne sindsygt høje, monolitiske kontorbygninger, hvor finansens styres fra, gennem endeløse rækker af signaler og gengivelser. Gengivelser af idéer, koder, kodede idéer, refleksioner, billeder, som igen *trigger* personlige minder, associationer.

Centrum er opløst.

Alt forvrides dagligt, forandrer position fra hvirvel til hvirvel, fra koncentration til koncentration. Ved hvert nyt gadehjørne. Ved hvert nyt vejkryds. I hvert rum, i hver celle, i det artificele ocean.

Mellem ruder af splintfri glas, er der liv, brænder lys, brænder indtryk, forhold, fastspændt, fastspændte minder, og momentan fravær, i mængden, i massen.

Momentan fravær, momentan vanvid i udbrud, i mængden, usynligt, bevægeligt, bevæget.

Et benzin og oliebefængt ocean, men tilsyneladende lige så virilt, lige så effektivt og naturligt, som et hvilket som helst andet ocean.

I disse celler findes liv, i bilerne, mellem disse ruder, guidede af morgenradioens let forståelige sanges, monotone rytmik, bevidst viljesstyrke og medrivende *we-want-to-make-your-day* stemmer. Information, skudt ind i cellerne, som en daglig kunstig befrugtning af de bevægelige, konsumerende massers økonomiske potentiale.

The skyline.

I denne tilsyneladende massive form findes uendeligt mange bevægelsesmuligheder. Hver detalje er uhyre vigtig. Hver detalje er ladet med en civilisations betydning. Det bringer en association til overfladen. Et gammelt maleri; "Vandrerer over tågenavet." af den baltiske fødte maler Casper David Friedrich.

Helvedsmaskinen.

Der er selvsagt noget facinerende over en helvedsmaskine, fordi den er nådesløs, og dermed tilsyneladende mere evident i sin manifesterede form.

Paradoksalt/naturligt nok, virker den mere nærværende, fordi dens essens netop er ladt med en total ligegyldighed overfor det værende - overfor det allerede eksisterende.

Nærværende er også døden, rovet på sjælen, støjen, stanken. De uafbrudte bevægelser, som resultatet af den afbrudte bevægelighed, byen, labyrinten.

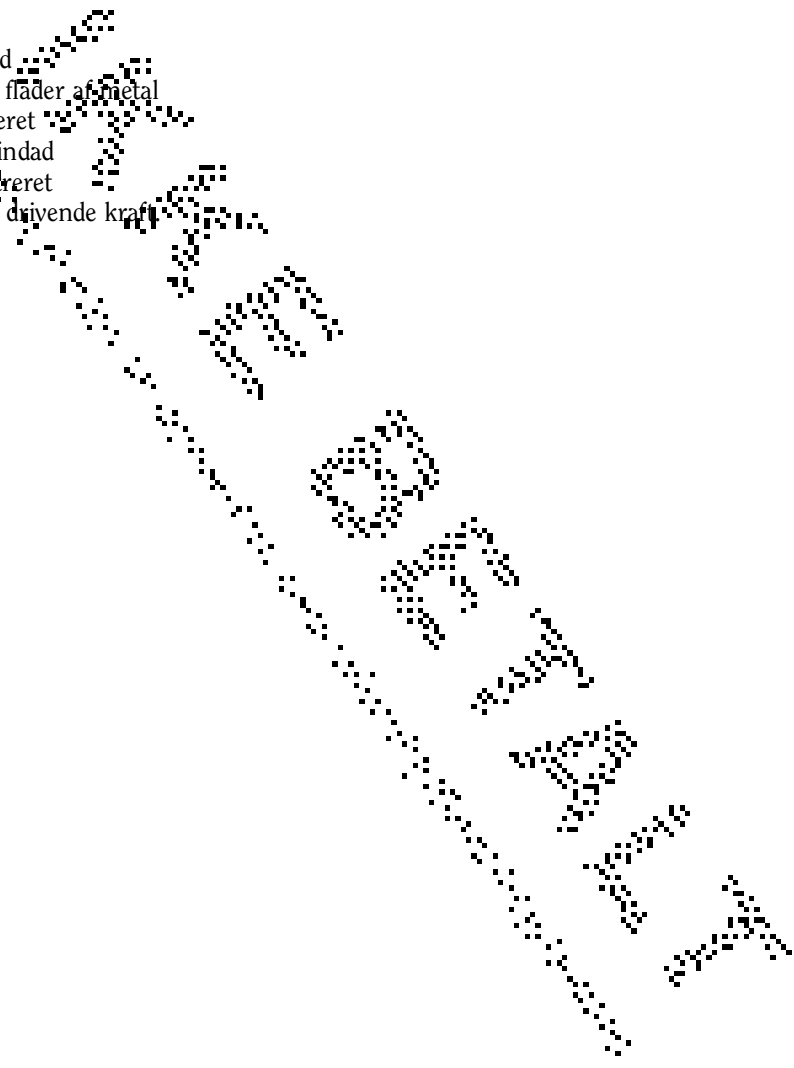
Tilfangetagelsen!

Kendsgerningen om et nøgent samfund, et samfund, med en splittet historie eller helt uden historie; at det ganske enkelt *er nøgent*.

De fleste af os standser op ved denne nøgenhed, som overfor al nøgenhed; tavse, berørte.

Maskine.

...lig hud
er disse flader af metal
organiseret
vender indad
koncentreret
om den drivende kraft

Siælen.

..det himmelvendte i mennesket
som dukteres af andre årstider
kan træde i forgrunden med hverdagen
hvis tankerne er modige.

Tempelgræsset.

Det mest stille græs
er græsset som går
ved en tempelbrøns knækkede søjler.

Og har du siddet som jeg har gjort
medens epoker forsvandt
over dit fugtige ansigt!

...er al struktur bygget omkring det svageste punkt?

Som søjler
bærer katedralens vægge
omkring den stille luft.

Holder loftet mod himlen
rejser døre, porte
mod horisonten.

Alt
... for at beskytte
et tankernes, hukommelsens og forestillingernes usynlige væm.

Som stjerner
er uforståelige og perfekte.
Strålende selvmodsigelser
flimrende
altid uklare
altid klare
som mindet
om hjemmet
...knust på himlen
hver morgen.

Bort er alle billeder løftet
båret i en storm
og smidt
som støv.

Siden den første sten blev givet det ansigt nogen så
i en særlig drøm

få sekunder før daggry.

...kun for den oprigtigt søgende vil skønhed give nogen mening...

Støj.

Broderet med perler af hverdagssnak
...og bag denne fugleagtige sladder
de visionæres mumlen

Og har du siddet, som jeg har gjort
medens epoker forsvandt
over dit fugtige ansigt?

DRAGT

Kastet.

Som kastet sig selv med sin styrke og træfsikkerhed
skaber hænder og favne
som skal gribe
det kastede.

Den oprindelige grund for liv
...at brydes
med alt.

Også hvor lys ikke kastes
derind
hvor intet endnu er
...at bryde ind.

Ubrydelig er den oprindelige grund for liv
som kastet
en nødvendighed.

Skaber hænder og favne
som skal gribe
det ubrydelige.

Byen (steder hvor vi lever indtil bevidstløshed).

*Town, town
take them away.
Came over these hills
today.
Don't ask any questions.*

*Going back through the hole
in the mirror.
Town, town
of strange wonders.*

Fra mørke til mørke
er både smukt
og sørgmodigt.

Klokken slår
fra tårnet
...og de har ikke set dagen
endnu.

De gjorde
som de har gjort før
...drak hele natten bort og talte og skændtes og græd.

Når det er vinter i nord.

...fra mørke til mørke...

er både smukt og frygteligt.

De gik ikke hjem.
Klokken slår
tungere
dybere
nu.
Graver i den frosne jord.
Åbner gamle skabe.
Tungere
dybere
nu

...og ryster alt tøjet.
Vender vrangen ud
på alle lommer.
Lytter
tungere
dybere
nu.

Til støjen
af deres by.
Lyden af billige, mekaniske ting,
beskrevet
i dyre vendinger.

*Town, town take them away.
Came over these hills
today.
Don't ask any questions.*

...tungere
dybere
nu!

Støj. (...og bag denne fugleagtige sladder, de visionæres mumlen?).

Din forrynkning
er min næring.
Jeg er den sidste
...skal altid smides ud
og bliver besværlig.

Jeg er støjen.

Jeg er lortet på gaden.
Mine fødder er dækket af møg.
Jeg er fuld af løgn
af pis og papir.
...jeg er støjen, jeg er lar.

Jeg er TV.værtindens skrådemands løfter
og din sport-kammeraters støfle jokes.
Jeg er alle dine brudte løfter.

Jeg er enhver stodders drøm
om sin skøge
og enhver luders drøm
om sin perfekte mand.
Jeg er støjen.

Jeg er socialdemokrat
levebrødspolitikker og nyrig.
Jeg er adell!

Jeg er din daglige burger.
Jeg er dit lokum.
Jeg er fader til alle ensomme børn.

Jeg er støjen
som holder dig fra at tænke klart.

...had mig!

Sporskifteren.

Når han fluser på dig - en dag
usynlig for alle andre.

Står på et gadehjørne
stikker frem af molderet
...sit sære grin.

Glimter.

I ansigtets skygge - trækker han
i sit håndtag.

...svinger lykkens grønne lygte...

Hverdagsforbrydernes gamle poppedreng.

Vi gemmer ting for hinanden - sår, smerten.

Det sætter spor i vores "lege"
den grusomme måde
vi behandler hinanden på
og vores egen fortælling
overfor den voldsomme skyldfølelse
efter forbrydelsens gerning.

Når vi rokker, fra side til side
som i en slags trance, og griber i luften
som står tavs og beskuende
...indeholder alle vores gerninger
som fylder rummene
i hvilke vi går, frem og tilbage
skiftevis kolde og varme
skiftevis lyse og mørke
hvori møbler og pottedplanter svajer
tunge af skyld.

Når hverdagsforbrydernes gamle poppedreng
igen lukker sine støvede vinger
omkring dit dampende ansigt

...kærlighed er ikke nødvendigvis lig med sex

Stolen.

Dette er en stol

...en skulptur

Den væltede stol

gjort til figur

da den væltede.

Dette er en stol

...med sin ryg

som på en sovende

og sædet

trukket op under kroppen.

Dette er en stol

...et vidne.

Gulvet (og stilheden i natten adskiller mig ikke).

Der er kun skygger tilbage
og alle nøgnes skridt over gulvet, ekkoer.

Der er kun dråber af sved
fra dagens rige fortællinger, tilbage.

Der er kun duften i rummene
og vinden i natten, stjernerne.

Der er kun åndedrag på åndedrag
og dødelig træthed, rummene.

...noget nær andægtig venten
tilbage.

Der er kun et spændingsfelt af tætte kædetegn
og gulvenes altoverskyggende ekkoer, stjernerne.

Der er kun nat
og et drømmenes parallelløb, tilbage.

Knive.

På bordet ligger to knive.
Ikke knive fra et sæt
men knive af den slags
som også kan bruges til andet...

Med blade af jern
der oxiderer så let
holdt fast i et enkelt skaft af træ
De kom ikke til huset, som et par

De kom en efter en
langvejs fra
og indtog, med deres brugbare skønhed
deres pladser på bordet.

...livet står stadig i flyttekasser mellem byen og havet...

Vragede guder.

I natten finder og genkender vi os selv
som vragede

i kølvandet på de store fregatter
der river sig løs
fra deres forøjninger
i havne
mellem stjernerne
hvor de læser
vores kaffe, sprut og poes.

Havne
for de vragede guder,
hvor de stærkeste overlever
og resten går til hundebader.

Over Sortedamssøen.

Mageløst hurtige
hurtigere end mørket
lydløse.

Over Sortedamssøen findes flagermus. Fra en anden verden, en anden
tid.

Mod byens lyse nattehimmel
mellem facaders sejlede, svajede
genspejlinger.

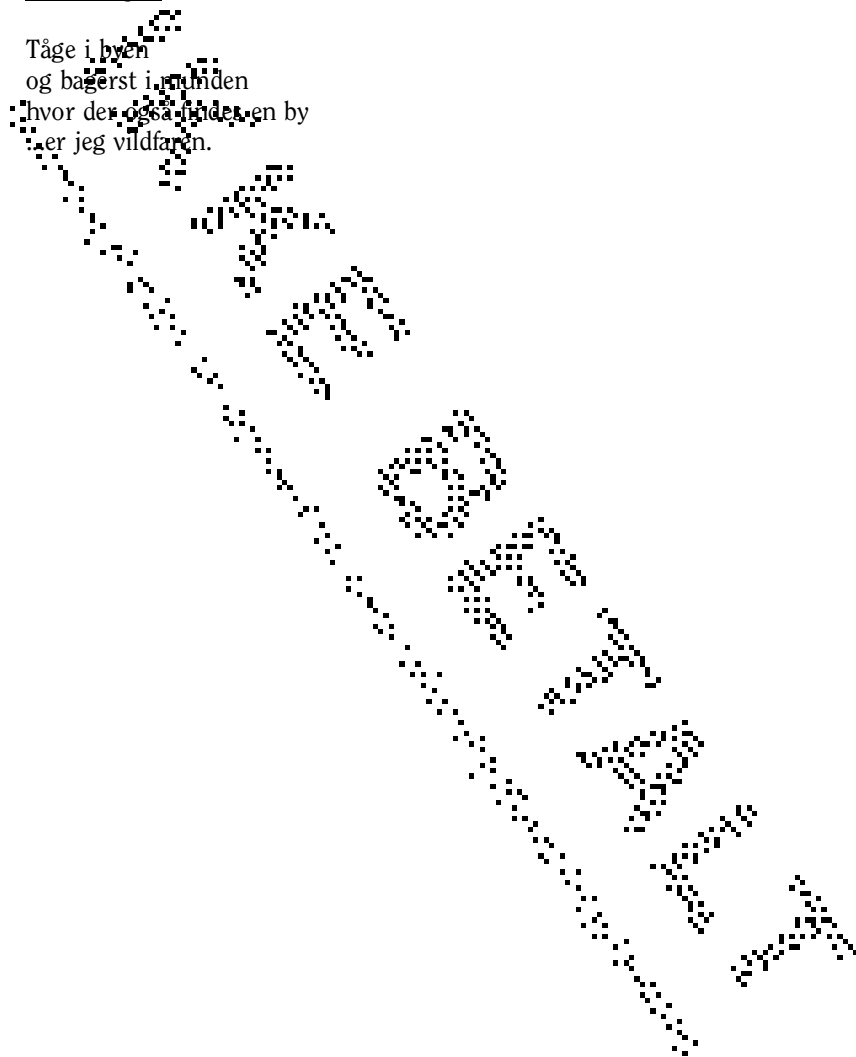
Ved søen står et enkelt bord på stankelben - og min skygge er sort.

Sort over Sortedammen
som musenes vinger i vår
mellem facaders genspejl

...i det ferske vands småbølgende hemmelighed.

Ordløs i tågen.

Tåge i byen
og bagerst i munden
hvor der også findes en by
er jeg vildfarende.

Ar.

Vi alle har et lille ar mellem vingebenene
det var der snoren sad fast
da vi stadig var dekorationer
på børndommens kulørte himmel.

Siden flyttede arret om i panden
da nogen indopererede
tilpasning og gylden fremtid.

Så flyttede arret ned på brystet
da nogen stjal vores hjerter
som afdrag på det kostbare tilpasningsmodul
...vi fik i panden.

Nu render vi rundt med små ar på anklerne
da de endelig skar vores vinger af fødderne
som afdrag på den dyre operation i brystet..

Fra tid til anden.

Et køkken er gammelt og ærligt
brugt
på Nørrebro
hvor tiden er løs
endnu ikke forbundet
til noget af værdi.

Hvor livet er både
så skønt
og besværligt
...og muligvis den sidste udrykning
suser hjemad.
Hvad er hjemad - helt ærligt?

Morgenluften falder
i morgenklokkers rolige majs
medens lyset fylder
kærlighedens rodede rum
med vilde varsler
om endnu en lysende majdag.

Et ekko i gården
gangdøren klapper
bag ryggen af nogen
der gik.
En lys, klar tone
gemt i færdsdens køkkenfjerne buldren.

...nu svæver et sfinksagtigt ansigt derude
over den første morgentrafik.

Gaderne stinker
men ikke rigtigt endnu
...som på den gamle måde.
Stadig er livet roligt
afventende
og så tæt på sin oprindelige gåde.

Morgensjæl, min morgensjæl
hvad skal storme os i møde i dag?

Spør til en anden tid.

...og grene vinden har bøjet
peger i retning
af ændringer
af i morgen.

Månesøster. Søstermåne.

Du
der går bag grene.
Bag sorte træer
I skoven, som knæler
lydløst mod vandet.

Alt
blegt, blåt og brand
blandet
i rødt og salt og lys.
Aftenskær.

I småsten
i skrænter
i ler, hvor landet
er åbent
...helt ind i brystet.

Shivas mærke.

...de belejrende magter standser deres angreb...

Morgenflammen. Pløen bæres ind.

Shiva danser

...flipper håndens mærke

Røgelsen rændes i store kår

Middagsrose. Tigerens idigo drøm
om træernes skygger.

En dråbe falder, fra den høje klippe i verdens midte, klinger
som klokker og bækkener, bundet om hver finger.

...røgen stiger langsomt.

Aftensang. Hun drejer svedig omkring sig selv
med sine hænder stille, hypnotiske rotation

Sov nu barnlille. Sov trygt.

De sidste dæmoner sluges i egne skvig, og størkner for altid, som
udsmykning på hellige templers terrasse

I gården ligger alt, som hun forlod det.

Gudindens legetøj, spredt, på det kølige mosaikgulv.

...her, en lille stol

der, en telefon af plastik, et tøjdyr, en snotklud, en halv kiks og en sko...

Arabisk familie.

Pizzapakker, plastikposer, dåseøl
aftensmad og cigaretter.

Den gamle, hendes søn, og hans kvinde.

Den gamle ligger på sitan
med ryggen til de andre.

Hun synger for sig selv
og bølgerne

...mørke, dovne hunde
ved hendes fødder.

Hun har smidt skoene.

Længere nede ad stranden har de fyrværkeri
for at vise guderne, at verden er bebudet.

Ikke kun lykkelige ved stranden.

I en stille bagård
er vi ikke kun lykkelige ved stranden.

I et familiært, støvende hus
er vi ikke kun lykkelige ved stilhed.

Der bor en støj i hjertet,
som er større end den største støj i verden.

Ny Sindbaddrøm (Middelhavet).

Fandt på stranden
en brændt, søt rød
fra et evigt træ,
som engang i tidens morgen stod
i en landsbys midte
og hvorom dets støv faldt
hver tropisk aften
spandtes endnu et lysende net
af alle de kære drømme
de gamle efterlod
...til dumpe party-rytmer
og flashy slogans
med sandaler, af søt lysende plastik
og luften, som fyldes
af alverdens sprog
fantastic!

Fontaine de Vallis Clauca (Vaucluse). Eftermiddag 16.00.

...ved begyndelsen af vinterens brede trappe...

Det begyndende etorrars detonation reflekteres skøjtende over fontæne
rindende vand, og rammer; pling! ind gennem mit hvidvinsglas klare,
kølige paradis eller paradisos; indhegning (dyrehaven).

Altså, min glasindhegning for det gyldne likvide.

Det rindende vand har i sig lyden af tidsaldre, lyden af øjeblikke, som
hengår til endnu andre øjeblikke. Lyden af tid - baggrundssusen.

Hele året har jeg ikke set andet end folk, udstyret, med deres kamera.
Der tages uendeligt mange billeder her omkring, i det sydlige, og jeg
spørger ofte mig selv, om der også tages billeder af det væsentlige?

Det er det gamle ønske om at fastholde øjeblikket. Fastholde eller fikse-
re det forgængelige, det flukturende. Som man fikserer kulstøv. Griber
ind i forvandlingsprocessen, ind i flugten (adlingsflygten), ind i spre-
delsen, for der at fastholde noget af det, som er på vej bort - eller på vej
til at blive uigenkendeligt.

Da det aldrig er lykket for nogen at standse tingenes spredning (ting-
enes gang), stiller vi os tilfredse med små stykker dokumentation, i form
af fotos eller film.

Før i tiden var det portrætter i sten, på papir eller lærred, i træ, metal
eller gips eller det var malet på væggene i det inderste af en grotte, som
senere bliver gjort utilgængelig af selveste tiden.

Vore tids dokumentation er tyndere og mindre tidskrævende. Vi kan,
uden besvær, tage et aftryk af et af de mange øjeblikke i tidsstrømmen.
Et aftryk af det nøgne liv, som har iklædt sig øjeblikket.

Palimpsestos.

Det kan være ansigter vi gerne vil huske, situationer, store begivenheder,
som vi gerne vil fastholde fornemmelsen af.

Det kan også være, at vi ønsker at føje til eller ligefrem forandre begi-
venhedernes gang.

De skrivende munke i middelalderen brugte udtrykket om genbrug af allerede beskrevet pergament. Når en tekst skulle slettes og erstattes med en ny, vil der ofte kunne findes rester af den oprindelige skrift, som skinner igennem det nyere lag af skrevne tegn.

Pergament var besværligt at få fat i, og de skrivende brødre kunne ikke skrive hele værket om, bare fordi en ny fortolkning af et specielt afsnit skulle presses ind. Palimpsestos; gammel græsk; glatte ud (genbrug).

Det kan endda tænkes, at det ikke er første gang pergamentet var genbrugt.

...blev det holdt op mod lyset, og blev det studeret nærmere, ville reminiscenser fra endnu tidligere lag af skrift kunne ses neden under de friske lag af nyfortolkning.

Reflektionen.

...det hurtige ryk med øjet, og alle disse hurtige ryk samlet til et syn.

Den nye tids billedokumentation afgøres eller lagres eller printes på film, med et enkelt tryk på en knap. F.eks. udløser knappen på et fuldautomatisk kamera, hvor beskueren ikke længere behøver at stille kameraet på den rette følsomhed, svarende til det stykke af virkelighed, som skal printes på filmen. D.v.s. at beskueren ikke længere behøver at tænke over hvilke forhold billedet består af. D.v.s. at beskueren ikke længere behøver, at gennemtænke det enkelte billedes betydning, da der altid eksisterer flere billeder af samme tid og sted i livet; samme begivenhed, samme situation - kort sagt, flere *back-up* informationer omkring det samme øjeblik.

Kan det tænkes, at den stadigt voksende strøm af informationer (billedmateriale), i sidste ende bedøver evnen til at betragte og aflæse betydningen af det enkelte billede, med alle sine indbyggede spor og afmærkninger - eller er det modsatte tilfældet - at indtrykkene hastighed, og mængde gør beskueren i stand til at fange og bedømme det væsentlige meget hurtigere? Som hvis en enkelt gennemlæsning af pergamentet, med alle skrifttyper, skjulte henvisninger og fortolkninger var nok til at begribe den endelige mening.

Lader det væsentlige sig overhovedet dokumentere?

Glittersundssang.

Der står hundegarnspæle bundet og holdt i fast, gammelt greb af lavvandedets mudderhænder. Pæle, sorte, som slanger i olie.

Ung træer uden bark eller træers liv, mod en anløben horisont af sølv, hvor den sidste fisker forsvandt.

Garnet han efterlod i havkøns tjæreskørter, med bølgers regelmæssige broderi af blæretang og blåmusling, hænger fra pæl til pæl på rustne søm, udstrakt under vandet; søgræsgrønt, som ånden i flasken.

Søndag.

Blikket drejer tilfældigt ud over gaden.

På det modsatte fortovej.
To unge kvinder - ved siden af hinanden.
De er klædt i tidens tøj.

En følelse af uforståelse og vægtløshed.

Gamle nytårsraketter og hundelort.

Der ligger stadig enkelte krystallære isklumper på fortovet.
De smelter langsommere end sneen
og folk sparker til dem.

...smeltevandet løber altid mod hædet...

Våild. Tusmørkefakkelvandring.

Meningen med livet kan ikke lånes.

...terrænet er ujævnt, fødderne forsigtige. En svag knitren af brændende tid, øser fra min fakkel...

At vandre gennem et tusmørke,
et grænseland.

Det er kun ens egen ild, som man får til at lyse omkring sig. Lyse op. Dette tusmørke - tusindmørket, er omsiggribende. Ligger som en uforløst stemning gennem de store strækninger, som skal tilbagelægges

...for at møde sin egen vision...

Intet menneske er en østers, ej heller en ø
(en ø fuld af perler?!).

Spørgsmålene skal være skarpe og ærlige. Det skal være sandhed
som tales
herude
i
det evige
det Saturniske tusmørke.

Sandhed og intet andet end den. Hvis spørgsmålene ikke er dybe og meningen ikke klargjort (også meningens konsekvens), bliver den vandrende knust på stedet!

Meningen med livet kan ikke lånes. Der findes intet titurskort, ingen billet!

...kun et menneske, som kan (i det mindste prøve) redegøre for sine visioner
får lov
at møde sig selv...

Nattergalen.

...et sted på en fjern bakke...

Alle har de glemt, hvad stedet hedder
og hvor det ligger.

...et vinterlandskabs fugt. En togrude...

En togrude
og et menneskehår
klemt fast i rædens ramme af metal.

Bevæger sig lidt. Skælver.

Nu hvor selv fuglene har forladt mig.

Bagerst i vores hjemfaldne steder
tænker vi på de
der ikke ses så ofte
og som sikkert sidder
andre tilbage, dukke steder
til lyden af CD.sovs og videnvrængeri
med benene trukket op
på nyklippede sofaers vindstille brøder
og plaiden om deres memorable
vinterkroppes glensomme løslæmmed

...eller døde, borte, stukket af
med ny kærlighed og gamle drømmes nye kærlighed
og gamle drømme.

Nu hvor selv fuglene har forladt mig.

Fuglesporstanker. Formiddag, 11.00. Høstmarksvej, Danmark.

Der er faldet lidt sne gennem de sidste par dages tid.

Der ligger en tæt rimtåge over det ellers øde, nøgne vinterlandskab. Jeg er den eneste person, og der har tilsyneladende heller ikke været andre - kan jeg aflæse af den uberørte sne på markvejen - kun fuglespor.

Mine øjne løber langs sporene, følger dem på kryds og tværs. Der er flere forskellige størrelser. Der må have været en fin aktivitet, på de små markveje, i ly af den lave himmel og rimtågen. Det tager mig et stykke tid inden jeg opdager, hvad det egentlig er, mine øjne ser.

Jeg ser nogle spor, som til forveksling ligner pile. Pilene peger bort fra mig, altså, i den retning jeg selv er ved at gå. Andre mindre pile løber ind over det ene pilespor, som mine øjne har fulgt de sidste minutter.

En stor fugl, vadefugl, søfugl (hvad ved jeg), har åbenbart tre tær, som vokser ud i hver sin retning fra selve foden eller benet. D.v.s. en midtertå og to andre tær, en på hver side af den midterste tå. Alt i alt en perfekt pegepil, som jeg kender den fra en væg af symboler, vejledning og information, som jeg er omgivet af.

Det særlige ved sådan et fuglespor er, at godt nok ligner det en pegepil, men pilen peger i den modsatte retning af den retning fuglen går. D.v.s., at de pile, jeg får fuglesporet til at ligne, ironisk nok peger i den retning fuglen selv kom fra - altså, fortæller historien om fuglens herden.

Ved at følge dens spor i sneen, får jeg dens fortælling om, hvor den har gået den samme vintermorgen.

Det får mig til at tænke på, om det ikke altid er sådan, at ved at følge sporene tilbage blotlægges historierne for os. Altså, i det omfang det er muligt at følge sporene efter handlinger - tilbage, i den modsatte retning af den fremadskridende tid/bevægelse, vokser ens viden om det eller den, der, så at sige, "kom forbi" og krydsede ens vej.

Samme teknik bruges både i psykologien (finde årsagen til handlingen) og i arkæologien; finde reminiscenser fra ældre kulturrepoker/samfund for ved en slags puslespilsteknik, at danne sig et mere kompakt billede af tiden før denne.

...tiden før denne!

Rimtågen er tæt og gråhvid. Grene og de sidste røde vinterbær er indkapslet i is. Alt er stille. Fuglesporene drejer af fra vejen og forsvinder ind over en snark. Landskabet synker tilbage, ind i sin usynlighed.

Jeg er ikke længere guidet af fuglespor i sneen.

Tekst.

*...so pass away time, passing time, passing things.
Passerby's, are we really are?*

So hand down time to thee that deserves so!

*Handed down through ages - through relations, love
departure and doubt; a habit of an intimate sphere.
Like seeds in the innermost of fruits.
Coming of harvest, berries, crop.*

*...text is sign on the surface of things. Untold stories of movement, infor-
mation non-redeemed.*

*While wind is strong, and playful - and time grass will create, between
stranded pillars of summer's light palace, spiral drawings in masses of
trembling sand...*

KUN LYKKELIGE VED STRANDEN er en samling lyriske/ filosofiske tekster, som bevæger sig på tre lag:

1. dokumenterende rejsebreve fra henholdsvis Rom, New York, Provence og Danmark (konkret virkelighed/tid)
2. en tilbagevendende bevidst eller ubevidst søgen efter den ideelle kærlighed (den alkymistiske sjæl/natur)
3. en tilbagevendende behandling af fællesskabets betydning (civilisation, metropol/kultur).

Disse tre lag er holdt sammen i en flydende tilstand. De flettes ind og ud af hinanden - bliver til spørgsmål og kontrapørgsmål - umærkeligt overtager de hinandens rolle, som bølgerne ved kysten.

Ind mellem de tre bølgebevægelser findes andre underordnede bevægelser, som bl.a. behandler sprog (semiologi), lys (refleksioner), stranden (grænseområder, "Wastelands"), stilhed kontra støj (historie).

Der findes selvsagt ingen slutning, ingen konklusion.

KUN LYKKELIGE VED STRANDEN er tænkt som første samling (bølge) af i alt tre bøger, hvorigennem de allerede påbegyndte bevægelser vil strække sig og mangfoldiggøres. Hver enkelt samling skal dog kunne læses uafhængigt af de andre.